

צו:

עין משפט
גר מצודה

א א מ"י פ"ב מהל' שומר
הכלה ז טור א"ח סי'
תקפה וישראל סי' תקט'
הנהגה:
ב מ"י פ"ג מהל'
מטעה קרובות הל' ח
סמך עשין קפג:
ג ד מ"י פ"ד מהל'
לציט הכלה ז:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) הדבר נ"ע הוא חסידות
בהם שלקח דר"ח ור"י פ"ל
פ"ב דשנה וזמן תפילין וחמ"א
לא ליחברר אולי דע"ס ונ"ל
ולחברר ק' דנח"א חמ"א סדר
דשנה וזמן תפילין הוא.

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

עביר יומא טובא והלא מפקיד כל הנרכות של כל המאות וק' נרכות בכל יום ולא חשיב נכרה לבטלה כיון שמכרך על המזוזה שעושה אע"פ פספור ומיהו אין ראהי מסומא לאשה דסומא מיחייב מדרבנן ומ"מ היה שמח רב יוסף משום דמדאורייתא לא מיפקד

ועבד דמנוח קת צערי פסחים
(קט:): דלמך סומא פטור
גדורא גאנזא ופריך מרב יוסף
ומרב ששה שהיו אומרים הגדה
ומוציאין בני ביתם ומשני דקסבר
מלך נזמן לה דרבנן משמע דמחייבי
מדרבנן ולכן היה יכול להוציא
לחרים ומיהו ים לנחות דלפי שרש
יכול להוציא בר חיובא דרבנן כמו
קטן דמכר ללבוז צפרק מי שמתו
(בבבא דבב: ו) ועולה למנין ו' (ומוסיף)
לחרים מדי מגילה לר' יהודה
כדאמר במסכת מגילה (דף יט:)
אבל ים לדרקוק צפרק הקורא מעומד
(מגילה דף כד.) ר' יהודה אומר כל
מגילה ראה מאורות ממינו לא יפרסם
על שם משמע הא ראה אל"ג
השחא נקחמס סורס על שם
אל"ג דלר' יהודה סומא פטור מכל
המלות ודלמי מחייב מדרבנן
יכול לומר קדשנו בתלמידי וזונו כיון
דמחייב מדרבנן דלמך בפי' בזה
מלתיקן (שם דף ג.) הי' זקנו מלא
מקור אבל אשה דליה מחייבת
אלפי' מדרבנן במלות עשה שהזמן
גרמא דמנוח הכריז צפרק מי
שמתו (בבבא דבב:): גבי נשים חייבות
בקדוש היום דבר תורה ודבר שם סוטה
(דף כב:) גבי הילני המלכה היכי
מצי למימר וזונו ואין לתמוה דקומא
חייב מדרבנן ואשה פטור לגמרי
דמחייב דמחייב כקומא משום הכי
דמחייב בר חיובא ועוד שלא יראה
כעו"ג אם היה פטור מכל המלות
אבל לאשה כי פטורה נמי לגמרי
ממליות עשה שהזמן גרמא אלפי'
מחייב בכל מלות וממה
שהאשה עולה למנין ו' ומזכרת
קריאת המורה אל"ג דפטורה
מתלמוד תורה כדאמר בפ"ק דקדושין
(דף טט.) ועבד בכל מערבין ולפי'

(דף מ.) אור"ת דל"ן וז' רח"ה דברכת קריאת התורה לאו משום מחש
 וחסור ומבצר מדע דנקמוס שא"ל ל"י כסן קורא במקום ל"י ומבצר
 ש"ס שהוא אש"ל רח"ה לנשה דקטן אח"י כלל חיוב וחי"ב לנש"ס
 משום דה"י מלגוס לא"ס דלמחר בפרק כה"ה א"ה (שם דף ס"ה) דלפ"י
 כלל לנשה לא דלמחר"ה הם ותלפיה"ן בנא"י דמדיד דחו"י לנשה לא
 ב"י יוס' ב"י. משמע דר"מ ור' יהודה מרי"הו א"ת לכו דנש"ס חסיו"ב
 מת"ן נש"ס ועבד"ס וקטני"ס עטרי"ן מן החפלי"ן וספ"ר ע"ה בנמ"ה פש"י
 לאסוף מדר"מ"י יהודה ו"ל דלמ"ן דלש"י תפלי"ן ח"ן גרמ"ה א"ת
 הקס"ה ה"ר יום טוב מו"ח ה"י ד"ק במק"ן דר"מ לא סבר לה כר"י
 כ"ן א"ן כר"י"ן לומר דהיא"ל דפרק מ"י שמו"ל דל"י כר"מ אדרב"ה יומ"י
 אחד הא"ס ואחד הא"ה משום דסבר לה כר"י יו"י דלמ"ר נש"ס סומ"ה
 נשפ"ר חסמ"ן דברכות דל"י כר"מ דק"ה סבר יהוא"ה מת"י דנש"ס ח"ן
 וספלי"ן וסמ"ן תפלה ודב"מ"ה בנמ"ה והנ"ו קטני"ס על דר"מ כ"ן
 בסוף לולב הגזול (סו"ה דף מ.) קטנה יהודע לשמ"ר תפלי"ן א"ז"י ח"ן
 לאקטני"ס א"ל אש"ס ועבד"ס ולא נק"ט קטני"ס א"ל לע"ן פטור והא"י
 לאשמועי"ן דנש"ס ועבד"ס קטני"ס לע"ן תפלי"ן דל"י ב"י לאש"י א"ל
 דיח"ה לא"י ט"י למי"ר דהיא"ל דברכות דל"י משום דל"י מיתר"ל
 דלמק"ה נע"ל א"ל לא נאמ"ר לית ל"י דר"ב שמו"ל כר"י ר' יו"ה
 יו"ה. כ"פ בנמ"ה דר"ה (דף נ"ה) א"ת דגרסי"ן בה דבר ר' יהודה
 בשר"י. דמק"ה בשו"ר"ן ומופסק"ן דב"י האי לא טר"ה וז"ל ואל"י
 דל"ן מתל"ן ניקח"ה א"ל מן המומ"ה שידע עטמיה"ה פסול"ה א"ל
 וספ"ר שאל"י וידע"ס שגור"י ה"ת וספק"י י"ס לתל"ת דמן המומ"ה
 ואל"י לעל"ה אינו רגיל לעשות כיו"ן שידע בעל"ה שאל"י דמן בהלכות
 אדעמיה"ה טעמ"ה דמקוסרות וא"ן מקשרין דבסמ"ך וס"ד דתרי"הו
 יניכ"ר וחי"ש"ן בחשד"ה שמו"ל קמ"ע היה א"ל ב"י ש"י"ת א"ן לח"ס
 היה עבד"י ב"ה ע"ן תפלי"ן וא"ם חל"מ כיו"ן דל"ן מקשרות
 א"ן דר"ן מלגוס א"ל ומ"י עונ"ן א"פ ח"י יהודה ד"ן דמק"ה

ד' יוסי לקמן: **נשים סומכות רשום**. וזע"ג דכתיב (ויקרא א) דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכס וסמך ליה וסמך ידו בני ישראל סומכים ולא כנות ישראל סומכות^א: **אומר** **בחדש**. לחלל עליהן שבת דילמא קמיש בעלמא נינהו: **נשים סומכות**

רשות. לחץ כלן ל מוסף ומש
אסורה נמי ליכא דקסבר מחש
נינה: **אין מעבבין**. אין צד מחסר
למוענן מלתקוע ביום טוב של ר"ה
דעכו לחסוריהו במלות: **הא פה**
מעבבין. אע"ג שלא חלול י"ט הוא
כדמנא דבי שולחן (ר"ה דף טז)
יאה תקיעת שופר ורדיית הפס
שהא כמנה ואיהי מלכא מיהו
נראהו מוסתפות: **אין סיפרא**
מורת כהנים: **לשונות**. כמר סיפרא
וזכור: **פסולות**. שמה לא זכע לשם
צדית ואין עשה לשמן בעיני:
דגלימא ו **טוואסיה**. לארוב מן טלית
ולא לעשות מן צליל: **שזורים**
טוואס: **שזורים**. שאין דרך
לארגס: **דשיפא דגלימא**. שכן דרך
הלקס: **שזורים** בשפות שהא גליל
ונקרא בלע"ז צימושי' והחוטם
נקראים אורי"י: **בזוספסין** דבלי
האי לא **ערס**. לחזור לעשות ולהסך
אמן: **וי דאס טורח לעשות קמיע**
כעין פסילין. ואפ"ה חיישינן לה
במה"י דקמיע דלשון פטור דילמא
קמיע נינהו ולא מהללינן ככתא
עליהו: **סוק סני לסו**. להקך דר
דבי מדרשא דקשי להו דבר' אלעזר
לא וסנה להם שם סני בידי ברייתא
דמסייע ליה ומפרשת טעמא דהדיא
לפי שאין דאס טורח: **ידיע**
מרגליות. ל"א נמים וכן עיקר:
אחד

א וְכִי אָדָם מוֹרֵחַ לַעֲשׂוֹת קָמִיעַ כַּמּוֹן תְּפִלִּין דַּתָּן
יִשְׁנֹנוֹת אֲבָל בַּחֲדָשׁוֹת פְּטוֹר א"ר יוֹרָא לֹאֲהַבָּה בְּרִיהַ
בְּכֹל בְּשׂוֹק לְשׁוֹנוֹת פְּסוּלִין חוֹטִין מוֹפְסִקִין כְּשִׁירִין לְפִי
אָז וּמִשּׁוֹם דַּתָּן לֹא אֲהַבָּה בְּרִיהַ דְּרַבִּי יוֹרָא "כִּיפִי תֵּלֵא לֹא
יֵים בִּישְׁנוֹת אֲבָל בַּחֲדָשׁוֹת פְּטוֹר אֵלֹא אָמַר רַבָּא מֵרָח וְלֹא
הַמוֹצֵא תְּפִלִּין מַכְנִיסֵן זֶה זֶה אֶחָד הָאִישׁ וְאֶחָד הָאִשָּׁה
אֶחָד

[illegible]

מסורת הש"ס

[illegible]

רה אור השלם

ו. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם ארם כי
יקריב מכם ערבו ליה מן
הבהמה מן העקר ומן
הצאן תקריבו את
ערבותכם: ויקרא א
ב
וסמן ידו על ראש
העלה ונרצה לו לשם
עליה: ויקרא א ד

הגהות הב"ח

(א) גב' וסחם ספרה מני.
נ"ב ונ"ע מן מכת מדה דף
מו: (ב) רש"י ד"ה דגלימל
שזריגהו טוואם לארוב
וט' גלימל הס"ד ואח"כ
מ"ה בשארית:

לעזי רש"י

צימושיי [צימול"ש].
שפת הכנר, אורי"ל
[אורי"ל"ש]. מללים (שפות
אריגים).

מוסף רש"י

[illegible]